

Välitööd kui põlvkondade dialoog

Ettekannete teesid

Akadeemilise Rahvaluule Seltsi
18. sügiskonverents

Välitööd kui põlvkondade dialoog

18. oktoobril 2023 Tartus
Ettekannete teesid

Tartu 2023

Toimetajad: Mare Kalda, Katre Kikas, Pihla Maria Siim
Kujundaja ja küljendaja: Uku Peterson
Trükk: Bookmill

Konverentsi korraldajad: Akadeemiline Rahvaluule Selts,
Eesti Kirjandusmuuseum, Tartu Ülikooli Kultuuriteaduste Instituudi
Eesti ja võrdleva rahvaluule osakond

Konverents toimub Eesti Kirjandusmuuseumi saalis
Konverentsi toetab Eesti Kultuurkapital

Kaane kujunduses kasutatud fotod: ERA, Foto 16380 (Taressa Menskaja ja Astrid Tuisk Nikolajevka külas (Novosibirski obl., Kõštovka raj., Venemaa), pildistanud A. Korjus 1999); ERA, Foto 258 (Ann Junts ja Richard Viidalepp Saariküla talus (Kirbla khk., Kirbla v, Mõisma küla), pildistanud Richard Viidalepp 1936); ERA, VF 949 (Risto Järv ja Linda Trusova Karasevo külas (Novosibirski obl., Venemaa) pildistanud Anu Korb 1998). Kollaaži autor on Uku Peterson.

ISBN 978-9949-9729-9-9 (trükis)
ISBN 978-9916-9962-0-1 (PDF)

Konverentsi kava

- 10.00** avasõnad
- 10.15-11.45** Piret Voolaid *Kanada eestlaste koolipärimus – põlvkondade dialoog (Eestiga)*
Svetlana Karm *Soome-ugri uurimisreisid kolleegide jälgedes*
Eda Kalmre *“Jutustan, nagu arvan (vajaliku olevat) ...”*
Tõde ja valikud eluloojutustustes

kohvipaus

- 12.15-13.15** Lodewyk Barkhuizen *Habit, Memory, and Difference: Intra-Inter-Generational Dialogue beyond Human Agency*
Maarja Kaaristo *Navigating the Generational Dynamics: Reflections on Fieldwork with Canal Boaters in North West England*

lõuna

- 14.45-16.15** Mari-Ann Rimmel *“Isand Aeg lõhub kõik halli mineviku sünged kantsid...” Aja vaim Jaan Rimmeli (1934–2007) noorpõlve jäädvustustes*
Andreas Kalkun *Intiimsed vestlused eakate naistega. Iga, sugu ja muud asjaolud*
Anu Korb *Välitöökohtumised läbi aastakümnete*

kohvipaus

- 16.45-17.45** vestlusring: juhatab Pihla Maria Siim. Osalevad Tiiu Jaago, Risto Järv, Janika Oras ja Elo-Hanna Seljamaa
- 17.45** esitlus: Valdo Valper *Maa-ameti kohapärimuse kaardirakenduse kümnes ala – Koeru kihelkond*

Eessõna

Akadeemilise Rahvaluule Seltsi 18. välitööde konverentsi teema “Välitööd kui põlvkondade dialoog” toob arutelu keskmesse küsimuse sellest, kuidas mõjutab uurija ja uuritavate põlvkondlik kuuluvus nii välitöösituatsiooni õhustikku kui ka kogutava materjali ning uurimisallikate iseloomu.

Põlvkondlikkuse küsimus tõuseb ehk selgemini esile siis, kui uurija ja uuritav kuuluvad erinevatesse põlvkondadesse, näiteks siis, kui noor uurija küsitleb vanemaealisi inimesi või siis, kui keskealised asuvad uurima lastepärimust. Samas võib see teema tõstatuda ka siis, kui uurija ja uuritav kuuluvad samasse põlvkonda. Millistel juhtudel tõstatub põlvkondlikkuse küsimus olulise mõjurina, millistel jääb see aga tagaplaanile ning olulisemaks saab hoopis sama kultuuriruumi või kogemuste jagamine? Mis on põlvkondliku erinevuse võimalikud ohud ja probleemkohad? Mis on eelised? Kas selline olukord pigem rikastab uurimust või jäävad peale erinevused ja mittemõistmine? Näiteks võivad noore uurija ja vanema uuritava kohtumisel tekitada vastuolusid nii mäluprobleemid kui ka erinevad väärtused, sh uuritav ei pruugi pidada noort uurijat tõsiseltvõetavaks. Teisalt võib vanusevahe mõjuda ka positiivselt, näiteks võib just noore inimese huvi panna eaka meenutama olukordi ja jutusüžeid, mida aktiivses mälus enam pole.

Küsimus põlvkondlikkusest on oluline ka diakroonilisest perspektiivist. Üksikisiku vaatepunktist võib küsida, kuidas on mõjutanud uurija suhet konkreetse eagrupi pärimusse tema enda vanuse kasv. Mis tunne on oma varasemate välitööde materjale üle vaadates kohtuda oma noorema minaga? Oluline on ka distsipliini ajaloo vaatepunkt, näiteks küsimus sellest, kuidas on uuritavate ja uurijate põlvkondlik suhe eri aegadel erinenud. Kuidas suhestuvad omavahel eri põlvkondade uurijate välitöö praktikad ja kogemused?

Korraldajad

Habit, Memory, and Difference: Intra-Inter-Generational Dialogue beyond Human Agency

Lodewyk Barkhuizen

University of Tartu

In this presentation I consider the interplay of implicit and explicit generational influences present in my preliminary research on sangomas (South African ‘traditional’ healers). Using the notions of habit, memory, and difference (Deleuze, 1994; Bowden, 2019), I consider how, in the context of sangomas, generational influences exist beyond human agency alone and how the various agential forces present in the performance of dialogue result in different ways of activating the present—a particular embrace of a relative reflexive past and predictive future (Deleuze, 1994; Bowden, 2019).

Ancestral spirits are assigned a central role in the practices of sangomas and are present in daily activities, including interviews and fieldwork discussions. The contemporaneity of human and other-than-human persons in the same dialogue gives rise to fieldwork situations where inter-generational influences are recognised and addressed explicitly and thus shape, quite directly, the nature of the data collected. This, in turn, gives rise to questions of how my own, more implicit, inter- and intra-generational affiliations affect what I anticipate and retain during fieldwork encounters.

References

Bowden, Sean 2019. Becoming-Equal to the Act: The Temporality of Action and Agential Responsibility. Braidotti, R. ja Bignall, S. (toim). *Posthuman ecologies: complexity and process after Deleuze*. London: Rowman & Littlefield International, lk 123–140.

Deleuze, Gilles 1994. *Difference and Repetition*. New York: Columbia University Press.

Navigating the Generational Dynamics: Reflections on Fieldwork with Canal Boaters in North West England

Maarja Kaaristo

Manchester Metropolitan University

In qualitative research, numerous identity markers, including age, gender, sexuality, nationality, ethnicity, spoken language, socio-economic status, or cultural capital, serve as lenses through which researchers and research participants perceive each other. Successfully navigating this intricate web of social relations is, therefore, essential for effective data co-creation. My presentation is grounded in my fieldwork within the canal boating and canal enthusiast communities in North West England. While the data collection process encompassed multiple identity markers and various positionalities, this presentation will primarily concentrate on the nuanced interplay of generational differences I observed and experienced during my fieldwork. I aim to shed light not only on how these generational distinctions are perceived and negotiated but also on the distinct challenges and opportunities that emerge when an “outsider” researcher engages with what may initially appear as a homogeneous group.

Intiimsed vestlused eakate naistega.

Iga, sugu ja muud asjaolud

Andreas Kalkun

Eesti Kirjandusmuuseum

Uuri ja võtab välitöödele kaasa oma teadmistepagasi ja suhtlemisoskuse, aga ka empaatia, tunded ja eelarvamused. Väljal toimuvat dialoogi mõjutavad samuti vestluses osalejate vanus, sugu, seksuaalsus, päritolu, religioosne taust ning paljud muud etteantud aspektid, mida suhtlemise käigus muuta või varjata ei saa. Välitööde edukuse tõenäosust suurendab selles osalejate teatud ühisosade olemasolu. Nii ongi võimalik, et näiteks ealised ja soolised erinevused võivad mingite teiste ühisosade (nt ühine keel, religioosne taust jne) olemasolu tõttu muutuda vähemtähtsaks.

Venemaal elavad vanemaealised seto naised on oma rahvuse, keele ja päritolu tõttu marginaliseeritud. Maal elamine, vaesus, üksindus või haigused võivad seda interseksionaalset marginaalsust suurendada. Emakeelse suhtluse võimalus, siiras huvi ning valmisolek vestelda tunde vestluspartneri isikut ja minevikku puudutavatel teemadel, võivad üles kaaluda ebamugavused, mida võõrastega suhtlemine kaasa toob. Olen välitöödel küllades valitsevast demograafilisest olukorrast ning oma eelarvamustest tulenevalt vestelnud kordades rohkem naiste kui meestega. Kõik minu lemmikinformandid on olnud naised ning kõige soojemad suhted ja pikaajalisem koostöö väljal on seotud just vanemate seto naistega. Samas olen siiski korduvalt kogenud, kuidas minu eelarvamused selle kohta, mida teatud vanuses mehe või naisega saab rääkida, pole olnud põhjendatud.

Kuigi tänapäeval on tavaks rõhutada õnnestunud välitööde dialoogilisust, on välitööde struktuuri enamasti peidetud hierarhilisus. Välitööd on enamasti eesmärgistatud ja korraldatud nii, et informandid ei pruugi päris täpselt tajuda, mis põhjustel teatud teemasid vestluses puudutatakse või üldse lähedast suhtlemissituatsiooni luuakse. Keskendun ettekandes intiimsete ja tabuteemade käsitlemisele välitöösituatsioonis, kus vestluspartnerid on erinevast soost ja nende vanusevahe on suur.

Kirjandus

Kalkun, Andreas 2019. Informandiga voodis. Lähedus ja intiimsed teemad välitöödel. Kalmre, E. (toim). *Pildi sisse minek. Artikleid välitööde alalt*. Tänapäeva folkloorist, 11. Tartu: EKM Teaduskirjastus, lk 119–144.

Kalkun, Andreas 2020. How to Ask Embarrassing Questions About Women's Religion: Menstruating Mother of God, Ritual Impurity, and Fieldwork Among Seto Women in Estonia and Russia. Kupari, H ja Vuola, E. (toim). *Orthodox Christianity and Gender: Dynamics of Tradition, Culture and Lived Practice*. Routledge Studies in Religion. London: Routledge, lk 97–114.

“Jutustan, nagu arvan (vajaliku olevat) ...”

Tõde ja valikud eluloojutustustes

Eda Kalmre

Eesti Kirjandusmuuseum

Isiklik kontakt välitöödel ja elulugu ning mälestusi vahendavad intervjuud tekitavad kuulaja-uurija ja intervjuueeritava vahel erilise sideme. Gillian Bennett (2000, 23) on seda kokkupuudet iseloomustanud kui armastuse, ärrituse ja kohustuse segu. See on omamoodi stress, mis balansseerib uurija ja informandi huvide vahel, eriti sel juhul, kui ees ootab publitseerimine. Vahel tunneb uurija-küsituleja end üsna üksi ja selleks, et informandiga kokkulepele saada, toob ohvriks omaenda huvid. Aga ka informant võib uurijale vastu tulla, jutustades asjad huvitavamaks, kui nad on.

Subjektiivne, emotsionaalne tõde on see, mida me uurime folklooris ja nendel aladel, kus meie vaated ja reaalsuse kontseptualiseerimine erinevad meie informantide omadest, peame olema eriti ettevaatlikud. Kui tahame mõista muistendi rääkija arusaamu ning motiive, siis ei tohiks me toetuda ainult oma oletustele. Tõed ja uskumused on kultuurispetsiifilised ja ükski interpretatsioon ei esinda absoluutset tõde, uskumused on subjektiivselt tajutud, seega peame aktsepteerima informantide tõde. Folkloristi roll ei ole intervjuueeritavatega vaielda, veenda neid meie usus ega arstida pettekujutlimest, oluline on katsuda lugeda nende mõtteid, püüda aru saada sellest, mis paneb kedagi nii mõtlema ja rääkima.

Teen ettekandes tagasivaate oma monograafia “Hirm ja võõravilha sõja-järgses Tartus” (2007) intervjuude ja kirjutamise ajal ette tulnud valikutele ja probleemidele ning eetikast lähtuvatele otsustustele. Tegin intervjuude ajal ka märkmeid, mida selles ettekandes kasutan.

Kirjandus

Bennett, Gillian 2000. Making a lifestory. Vasenkari, M. ja Enges, P. ja Siikala, A.-L. (toim). *Telling, remembering, interpreting, guessing. A Festschrift for Prof. Annikki Kaivola-Bregenhøj on her 60th Birthday 1st February 1999*. Kultaneito III. Scripta Aboensia 1, Studies in Folkloristics. Joensuu: Suomen Kansantietouden Tutkijain Seura, lk 18–25.

Soome-ugri uurimisreisid kolleegide jälgedes

Svetlana Karm

Eesti Rahva Muuseum

Ettekandes käsitlen Eesti Rahva Muuseumi poolt aastatel 2019–2021 läbiviidud uurimisprojekti “Soome-ugri dialoogid: Nõukogude Eesti etnograafid hõimurahvaid uurimas”, mis keskendus nõukogudeaegsetele välitöödele ning muuseumikogude kujunemise ja etnoloogiliste teadmiste loomise protsessile. Projekti alustamise ajendiks oli see, et valdav osa Eesti teadus- ja mäluasutuste soome-ugri kogusid on kujunenud just tolleaegsete uurimisretkede tulemusena ning paljud välitööd toimusid koostöös kohalike soome-ugri muuseumite ning kultuuri- ja teadusasutustega. Samas on Eesti soome-ugri diskursuses soomeugrilaste (uuritavate) osa ekspeditsioonide korraldamisel seni varju jäänud ning eesti uurijad on üldjuhul piirdunud üksnes oma kaastööliste nimetamise ja tänamisega. Kas teadlikult või mitte on etnoloogid vähe kirjutanud sellest, milles täpsemalt seisnes ning millistel tingimustel toimus eestlaste koostöö soomeugrilastega, kohalike muuseumite ja teaduskeskustega. Parimal juhul leiab sedalaadi infot välitööpäevikutest, mis tavaliselt ei olnud aga mõeldud avaldamiseks. Seega oli meie eesmärgiks lisaks eesti materjalile jäädvustada ja esile tuua ka soomeugrilaste endi hääl, nende vaade nõukogudeaegse etnograafilise koostöö iseärasustele. Uurimisprojekti alustades kavatsesime korraldada pikemaid ja lühemaid uurimisreise Venemaa soome-ugri aladele ning teadusasutuste arhiividesse, et koguda mälestusi jm dokumente nii toonastest sündmustest kui ka soomeugrilaste tänapäevakultuurist, kuid koroonapandeemia tõttu jäi välitööde arv üsna väikeseks, samas oli uurimistöo tulemuslik.

Ettekandes teen ülevaate projekti tulemustest ning räägin isiklikest kogemustest, kui oma vanusest ja kultuuritaustast tulenevalt leidsin ennast olevat mitte ainult uurija, vaid ka vahelüli endiste ja praeguste, Eesti ja Vene kolleegide vahel. Alustanud etnoloogi teed veel tudengina eesti-udmurdi välitöödel 1980. aastate teisel poolel ja asudes hiljem elama Eestisse, sain rääkida vanema põlvkonna soomeugrilastele nende eestlastest eakaaslaste elukäigust kui ka tutvustada soome-ugri muuseumite praegustele kolleegidele nende endiste kolleegide tegemisi.

Välitöökohtumised läbi aastakümnete

Anu Korb

Eesti Kirjandusmuuseum

Pärimuse koguja ei esinda välitööl üksnes iseennast vaid ka institutsiooni, mille raames kogumistöö toimub. Oma esimese folkloristliku välitöö kogemuse sain tudengipõlves Setomaal õppejõud Udo Kolgi käe all 1970. aasta suvel. Kirjandusmuuseumi rahvaluule osakonna ekspeditsioonil osalesin esmakordselt 1977. aasta juunikuus, töötasime endise Rõuge kihelkonna alal. Selleks ajaks oli Eestis suuri kindla peatuspaigaga folkloorikogumise ekspeditsioone korraldatud ligi 30 aasta vältel ning teatud rutiin välja kujunenud. Aastail 1985–1997 võtsin osa kõigist Eestimaa eri piirkondadesse korraldatud rahvaluule osakonna ekspeditsioonidest, alates 1989. aastast kuulus minu ülesannete hulka ka välitööde korralduslik pool. Eesti iseseisvuse taastamise eelõhtul (1991. aasta augustis) alustasin välitöid erinevates Siberi eesti kogukondades. Kuna kaks kogumismatka aastas osutusid küllaltki töömahukateks, pühendusin ajavahemikul 1998–2013 pärimuse kogumisele Venemaa eesti kogukondades ja viisin läbi intervjuusid Venemaalt Eestisse tagasipöördunute seas.

Folkloori jäädvustamine ei saa olla vaba ajastu taustadest. Enam kui 40 aasta jooksul, mil olen ise välitöid teinud, on suuresti avardunud nii folkloori mõiste kui folkloristi kogumis- ja uurimisvaldkonnad. 1970. aastatel käsitleti Eestis rahvaluulet eeskätt mineviku kultuurina, pärimus arvati elavat enam maal, külakohas. Keskenduti pärimusteadete kogumisele, pöörati tähelepanu vanemale klassikalisele folkloorile, olustiku ja tavainimeste elulugude jäädvustamist ei peetud samavõrd oluliseks. Ka folkloorikoguja tehniline varustus jättis soovida – puudust tunti nii helisalvestitest kui magnetofonilindist. Kogujad pidid hoolega valima, mida salvestada. Kõnekas on seegi, et tolle perioodi välitööpäevikud räägivad vähe koguja isiklikest mõtetest-tunnetest.

1980. aastate lõpu poole avardusid Eestis oluliselt uurimis- ja kogumisvaldkonnad, elavnes tänapäeva pärimuse ja konteksti talletamine. Seoses rahvusliku eneseteadvuse kasvuga, eriti pärast Eesti Vabariigi taastamist 1991. aastal, tõusis enam au sisse konkreetse kogukonna pärimus.

Oma välitöödel keskendusin peamiselt vanema põlvkonna esindajaile, kuid meeolukaid kohtumisi tuli ette ka noorematega, näiteks vanavanemate juures suvepuhkust veetvate lastega. Ettekandes analüüsin oma läbi aastakümnete tehtud välitöid nii Eestimaa eri piirkondades kui Venemaa eesti kogukondades.

“Isand Aeg lõhub kõik halli mineviku sünged kantsid...” Aja vaim Jaan Remmeli (1934–2007) noorpõlve jäädvustustes

Mari-Ann Remmel

Eesti Kirjandusmuuseum

Kõigist meist jääb midagi maha. Loovatel inimestel jääb ühtteist ka paberile. Mitu põlve sama perekonna käes olnud suures majapidamises on kultuurikiht tavaliselt paks, eriti kui pole olnud kombeks panipaiku regulaarselt tühjendada. Uued ajad ja asjad tulevad peale, vana jääb varju, kuni on hilja – hoolega hoitu võib hävida või järeltulijate silmis vähe väärt olla.

Hiljuti sai meie pere tugeva tõuke koduste ladestuste liigutamiseks. Tulest ja veest imekombel pääsenud vana laskemoonakasti sisu pakkus äratundmisi ja üllatusmomente, võimalust astuda dialoogi noore Jaaniga tema märkmete, joonistuste ja fotode kaudu. Isa oli alles hoidnud oma koolivihikuid alates II maailmasõja ajast, ekspeditsiooni- ja praktikapäevikuid Eestist ja kaugemaltki, ülikooliaegseid ja hilisemaid jäädvustusi sõnas ja pildis. Samuti kogus ta 1950.-1960. aastatel kohapärimust nii kodukandis kui käikudel Saaremaast Setomaani, visandas ja pildistas maastikuobjekte ning teekaaslasid. Kindlasti ei piirdunud tema loov eneseteostus ametikohustustega looduskaitseinspektori või muuseumijuhi rollis.

Igal põlvkonnal on omad väljakutsed, oma suhe paikadega ning valitseva ajastuga. Vähem tähtis pole ka suhtlus eri põlvkondade vahel. Elu on suunanud mind mitmel puhul põikama isa käidud radadele. Ettekandes jagan mõtteid, mis tekkisid tema mitmekülgsel pärandil lapates ja korrastama asudes. Keskendun Jaani pereloomise eelsele perioodile.

Kanada eestlaste koolipärimus – põlvkondade dialoog (Eestiga)

Piret Voolaid

Eesti Kirjandusmuuseum

Väliseesti Muuseum (VEMU) Torontos (projektijuht Piret Noorhani) ja Eesti Kirjandusmuuseum Tartus (projektijuht Piret Voolaid) korraldasid 2021. aastal koolipärimuse kogumisvõistluse Kanada eestlastele. Kaastöid oodati nii tänastelt õpilastelt kui ka varem koolis õppinud ja/või töötanud inimestelt. Kogumisaktsioon pühendati 2020. aastal meie seast lahkunud Toronto Eesti Seltsi Täienduskooli kauaaegse juhi Edgar Marteni (17.05. 1920–5.10. 2020) mälestusele.

Üks ettevõtmise sihte oli soov Eestis seni vähe tähelepanu saanud väliseesti pärimust ja noortekultuuri teadvustada ja fikseerida, et seda hiljem analüüsida, näiteks võrrelda kodu- ja väliseesti koolielu nii tänapäeval kui ka minevikus. Projekti raames koguti folkloori viie suurema allteema kohta: 1) naljad ja anekdoodid; 2) hirmud, uskumused, ennustamine; 3) tähtpäevad ja peod; 4) vaba aeg ja sõbrad; 5) mängud. Laekus ka erinevaid materjale, mis jäädvustavad eestlaste kooli- ja hariduselu Kanadas, kirjeldavad põnevat gaidi- ja skaudiliikumist (näiteks muljetavaldavaid meenutusi Kotkajärve ja Jõekääru laagrielust). Põhiliselt Torontos, aga ka Montrealis elavatest eestlastest koguti väärtuslikku intervjuuainest 18 inimeselt, tulemuseks üle 20 tunni videosalvestusi, mis on edasise teadustöö hõlbustamiseks litereeritud. Korraldajate eriline tänu kuulub kõigile, kes olid nõus intervjuud andma, meiega oma meenutusi ja arhiive jagama. Lisaks jääb aktsioonist järele hindamatu pildikogu (umbes 100 fotot), kirjavahetus, kirjalikud isiklikud mälestused koolielust, eesti kooli materjalid, trükised jpm.

Kogumisaktsioon näitas ühtlasi vajadust läheneda kodueesti ja väliseesti kogukonnale erinevalt. Kui Eestis on kasutatud koolipärimuse kogumisvõistlustel põhiliselt avatud küsitluskava ja kirjalikku teemavastamist, siis Kanada kooliõpilaste puhul kasutasime poolstruktureeritud intervjuu meetodit. Intervjuueeritavad jagunesid kolme earühma: 1) praegused kooliõpilased; 2) nooremas ja keskeas tööealised vastajad – Kanada koolielus osalenud endised õpilased või praegused õpetajad; 3) pensioneerunud endised

kooliõpilased ja/või õpetajad, kes ka praegu Kanada eestlaste koolielule kaasa elavad ja sellesse panustavad. Väärtuslikud kirjeldused ja meenutused loovad mitmekesise pildi pikast perioodist, alates sõjajärgse põlvkonna lapsepõlvest ja noorusest kuni tänapäeva noorte koolikultuurini välja. Kogutu põhjal ilmneb omamoodi põlvkondade dialoog, mille kaudu avanevad eri põlvkondade noortekultuuri eripärad, järjepidevus, suhtumine Eestisse (Eesti kui nõukogude perioodil väliseestlaste jaoks kaugel ja kättesaamatu muinasjutumaa).

Kogumisaktsiooni materjalidest on plaanis koostada laiemale huviliste ringile suunatud väljaanne ja näitus, mida eksponeeritakse nii Kanadas kui Eestis. Nimetatud teemasid käsitletakse kindlasti ka VEMU tulevasel püsinäitusel uues muuseumihoones.

Esitlus

Maa-ameti kohapärimuse kaardirakenduse kümnes ala – Koeru kihelkond

Valdo Valper

Eesti Kirjandusmuuseum

Akadeemilise Rahvaluule Seltsi välitöökonverentsid said alguse 2003. aastal. Idee hakkas idanema Koeru kihelkonnas Tartu Ülikooli rahvaluule osakonna korraldatud välitöödel, kus kohalik kooliõpetaja ning kultuuriloolane Juta Rundu kogujate instrueerimisel tavalise põlvkondade dialoogi käigus meenutas Hans Anton Schultsi 100 aasta tagust ideed korraldada kord aastas üle-eestilist kokkutulekut/konverentsi, kus “vana vara sõbrad, korjajad ja korjanduste vastu võtjad ja veel mõned õppetud mehed” kokku tuleks. ARSi juhatus haaras ideest kinni ning nii leidiski sügisel Eesti Kirjandusmuuseumis aset esimene kogumiskonverents.

20 aastat hiljem jõudis Maa-ameti kohapärimuse kaardirakendusse viie rahvusparkide mälumaastiku ala ning Urvaste, Ruila, Hageri ja Rõuge järel kümnenda alana Koeru kihelkonna kaardipunktid. Oluline osa kaardile jõudnud teemapunktidest toetubki 2003. aasta välitöödel talletatud ainesele.

